

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/86/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114010836
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1114010836.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zložený z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. G. M., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní krajského prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/57/2014 zo dňa 25.02.2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.11.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sa ako nedôvodné z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/57/2014 zo dňa 25.02.2016 bol obžalovaný Mgr. G. M. v zmysle § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry Prešov z 20.10.2014 sp. zn. Kv 17/13/7700, pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, služobne zaradený vo funkcii riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, ul. Hrobákova 44, zodpovedný za činnosť tohto oddelenia, ktorého povinnosťou bolo riadiť, organizovať a kontrolovať výkon služby podriadených policajtov v oblasti pobytového režimu cudzincov, s cieľom zabezpečiť nezákonne obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania pre štátnych príslušníkov Thajského kráľovstva, oprávnených zdržiavať sa na území Slovenskej republiky na základe povolenia na prechodný pobyt s platnosťou do 14.06.2009, počas výkonu riadnej služby dňa 15.06.2009 vydal z titulu svojej funkcie jemu podriadeným policajtom ústny pokyn prijať žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt osôb:

- N. D., nar. XX.XX.XXXX v G., žiadosť evidovaná pod číslom konania: U.-XXXX/RHCP-BA-OCP-Ž-XXXX,

- L. B., nar. XX.XX.XXXX v G., žiadosť evidovaná pod číslom konania: U.-XXXX/RHCP-BA-OCP-Ž-XXXX,

- M. M., nar. XX.XX.XXXX v G., žiadosť evidovaná pod číslom konania: U.-XXXX/RHCP-BA-OCP-Ž-XXXX,

- G. B., nar. XX.XX.XXXX v G., žiadosť evidovaná pod číslom konania: U.-XXXX/RHCP-BA-OCP-Ž-XXXX,

- R. D., nar. XX.XX.XXXX v G., žiadosť evidovaná pod číslom konania: U.-XXXX/RHCP-BA-OCP-Ž-XXXX,

tieto žiadosti následne spracovať tak, aby tvorili relevantný podklad pre vydanie povolenia na prechodný pobyt, ktorý dňa 19.06.2009 povolil u všetkých žiadateľov s platnosťou 31.12.2010, a to aj napriek tomu, že už v čase prijatia týchto žiadostí sa uvedené osoby zdržiavali na území Slovenskej republiky nezákonne a podľa § 57 odsek 1 písmeno c/ bod č. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, v znení účinnom do 14.01.2010, bolo potrebné obligatórnym spôsobom rozhodnúť o ich administratívnom

vyhostení, so súčasným určením zákazu vstupu týchto osôb na územie Slovenskej republiky v časovom rozmedzí jeden až päť rokov, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Okresný súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Tr. por., vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci nebolo dokázané, že sa stal skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu.

V tomto smere považoval súd za nevyhnutné zdôrazniť, že rozhodnutie o vine obžalovanej osoby musí vychádzať z vykonaných dôkazov (získaných zákonným spôsobom), ktorých vyhodnotením nie je možné dospieť k inému záveru, resp. ktoré nepripúšťajú aj alternatívny a pre obžalovaného priaznivejší záver, pokiaľ ide o otázku viny. Vina obžalovaného musí byť teda jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázaná. Obžalovaný pritom nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, čo je vyjadrené v zásade, že nedokázaná vina má rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina. Uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa. Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle zásady „in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného)“ obžalovaného spod podanej obžaloby oslobodiť.

V prejednávanej trestnej veci konštatoval, že výsledky dokazovania v prípravnom konaní v potrebnej miere odôvodňovali postavenie obžalovaného pred súd tak, ako to predpokladá § 234 odsek 1 Trestného poriadku. Dokonca aj po dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní podozrenie zo spáchania žalovaného skutku obžalovaným, z hľadiska istej miery dôvodnosti, pretrváva aj naďalej. Pokiaľ sa však toto podozrenie nepretavilo od istoty spôsobom nevzbudzujúcim žiadne rozumné pochybnosti, súd nemohol rozhodnúť o uznaní viny a uložení trestu.

Z hľadiska toho, čo je obžalovanému kladené za vinu, považoval súd sa rozhodujúce predovšetkým to, že nebolo dokázané, že občania Thajského kráľovstva uvedení v obžalobe, sa na území Slovenskej republiky dňa 15.06.2009, kedy mali byť prijaté ich žiadosti, zdržiavali neoprávnene. Tým odpadá základná a rozhodujúca skutková okolnosť, na ktorej je primárne skutok, ako taký, postavený. Pochybnosti o jej existencii (v spojení s pochybnosťami o iných skutkových okolnostiach), tak potom nepochybne odôvodňujú dôvod pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku, teda že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Primárne v tejto súvislosti poukázal na to, že z výsluchu obžalovaného, ako aj jednotlivých svedkov vyplynulo, že v rozhodnom období (jún 2009) boli na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Bratislava, ul. Hrobákova 44 (ďalej len „oddelenie cudzineckej polície“), podávané enormné počty žiadostí cudzincov o udelenie povolenia na prechodný pobyt, o obnovenie povolenia na prechodný pobyt, prípadne iných žiadostí, ktorých prijímanie a vybavovanie nebolo zodpovedajúcim spôsobom zabezpečené, tak po personálnej, ako aj materiálnej a organizačnej stránke. Predovšetkým pokiaľ ide o samotné stránkové pracovisko, na ktorom sa takéto žiadosti prijímali, zakladali do spisov a kde sa tieto spisy ukladali, nezodpovedalo požiadavke na vytvorenie podmienok nevyhnutne potrebných na riadne plnenie úloh a činností spojených s vybavovaním danej agendy, obzvlášť v prípade vysokého počtu takých žiadostí.

Nedostatočné personálne a priestorové vybavenie daného oddelenia cudzineckej polície potom nepochybne mohlo vytvárať priestor pre také nedostatky v práci príslušníkov policajného zboru na tomto oddelení a ich nadriadených, ktoré spočívali napríklad v zakladaní písomných dokumentov do iných zložiek, resp. spisov, prípadne v dočasnej strate žiadostí cudzincov a iných listín, ktoré sa ukladali vo veľkých počtoch na jednu kopu na jednom mieste (stôl na stránkovom pracovisku) a ktoré sa niekedy našli aj s odstupom času niekoľkých dní. Existencia takýchto nedostatkov pri manipulácii so žiadosťami cudzincov bola potvrdená viacerými, vo veci vypočutými svedkami, ktorí na tomto oddelení cudzineckej polície pracovali, ale napríklad aj z výpovede svedkyne JUDr. B. G., ktorá sama mala takúto

skúsenosť pri zastupovaní cudzincov v súvislosti s ich žiadosťami o udelenia povolenia na pobyt na území Slovenskej republiky. Je zrejme, že v danom období a za daných podmienkach neboli personálne kapacity na tomto oddelení niekedy schopné (pri správnom úradnom postupe) vykonávať riadne a včas lustrácie cudzincov, protokolovať prijaté žiadosti do protokolu registratúrnych záznamov, prípadne vydávať potvrdenia o prijatých žiadostiach alebo pripojiť k tej ktorej žiadosti zodpovedajúci lístok, tzv. časenku. To, že tomu tak naozaj bolo, je zrejme z výpovedí svedkov B., W., W., G. a iných.

Vychádzajúc z uvedeného v prejednávanej trestnej veci bola rozhodujúca odpoveď na otázku, či v prípade žiadostí cudziniiek N. D., L. B., M. M., G. B. a R. D. mohlo dôjsť k tomu, že tieto boli podané pred dátumom 14.06.2009, dokedy mali platný pobyt na území Slovenskej republiky, ale pre výraznú zaťaženosť, v spojení s nesprávnym úradným postupom, došlo k ich strate, zašantročeniu, nedbalému založeniu alebo jednoducho k ich nezaevidovaniu v deň ich podania, v dôsledku čoho bolo na týchto žiadostiach vyznačené ich prijatie s neskorším dátumom po tom, čo boli nájdené a z toho dôvodu došlo aj k ich oneskorenej protokolácii do protokolu registratúrnych záznamov a oneskorenej lustrácii cudzinca. Stav na danom oddelení cudzineckej, so zreteľom na zaťaženosť príslušníkov PZ na stránkovom pracovisku, nevyklučuje ani také konanie, v rámci ktorého konkrétny príslušník PZ z časových dôvodov prijímal jednu žiadosť za druhou bez toho, aby ich prijatie ihneď vyznačil, ale splnenie tejto povinnosti si vyhradil na čas po stránkových hodinách, k čomu však z nezistených dôvodov nedošlo. Naposledy uvedené by však bolo možné vnímať v tom kontexte, že deň 12.06.2009 bol posledným pracovným dňom v týždni, pričom možnosť takéhoto konštatovania má oporu aj vo výpovedi svedka Bc. B. K., ktorý pri veľkom počte žiadostí pripustil aj taký spôsob ich prijatia, v ktorého rámci sa na žiadosti nedal dátum a napísalo sa to až o tri alebo dva dni neskôr.

Nech je aj miera pravdepodobnosti vzniku takejto situácie akokoľvek nízka, s prihliadnutím na stav oddelenia cudzineckej polície, takáto pravdepodobnosť tu zrejme bola, resp. takéto okolnosti nie je možné vylúčiť. Aj keď v zásade platí prezumpcia správnosti postupu štátnych orgánov, pokiaľ nie je preukázaný opak, v danej veci, vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov, nie je možné z tejto premisy nekriticky vychádzať, najmä v prípade, ak sa uplatňuje trestnoprávna zodpovednosť osoby, ktorej konanie je bezprostredne spojené s konaním iných tejto osobe podriadených osôb, ako je tomu v predmetnej trestnej veci.

V tomto smere nemožno prehliadnúť výpoveď svedkyne X. Z., ktorá uviedla, že žiadosti za všetky cudzinky z Thajského kráľovstva podávala spolu s nimi dňa 12.06.2009, čo má poznamenané vo svojich záznamoch a čomu zodpovedajú aj výpovede svedkýň N. D., R. D. a B. G.. Toto tvrdenie má pritom oporu aj priamo v pokladničnej knihe svedkyne Z., v ktorej je pri dátume 12.06.2009 uvedená poznámka „Cudz. polícia baby“. Nie nepodstatnou je tiež tá skutočnosť, že deň 12.06.2009 pripadol na piatok, t. j. posledný pracovný deň v týždni, bezprostredne predchádzajúci pracovnému dňu, ktorý je uvedený na podaných žiadostiach, ako deň ich prijatia. To len umocňuje možnosť takého záveru, že predmetné žiadosti mohli byť skutočne podané aj dňa 12.06.2009, avšak z už naznačených dôvodov sa s nimi začalo „robiť“ až v prvý pracovný deň nasledujúceho týždňa. Tomu, že k takejto situácii mohlo dôjsť vo všetkých uvedených prípadoch, zodpovedá vyjadrenie svedkyne Z., v zmysle ktorého z praktických a časových dôvodov podávala žiadosti všetkých cudziniiek naraz a v ich prítomnosti, resp. bezprostredne po sebe, ako aj svedkyne W., ktorá potvrdila, že tieto žiadosti boli prijaté v jednom balíku.

Žiadna zo svedeckých výpovedí, či už to bola výpoveď svedkyne B., W., W. L. a iných svedkov, nevyklučuje skutočnosť, že reálne boli žiadosti v obžalobe menovaných cudziniiek podané pred uplynutím doby platnosti povolenia na prechodný pobyt, ale k vyznačeniu ich prijatia a následnému spracovaniu došlo neskôr z dôvodov, ktoré týmto cudzinkám nie je možné pričítať za vinu. V takom prípade by bol vysvetliteľný aj prepis z 15.06.2009 na 10.06.2009 a nie na 12.06.2009, nakoľko ako uviedla svedkyňa W., ktorá prijala žiadosti dňa 15.06.2009, predošlú zmenu mala dňa 10.06.2009, nie dňa 12.06.2009. Táto okolnosť však nemá vplyv pre možný záver o včasnom podaní žiadostí.

Ak teda mohla nastať ktorákoľvek z vyššie uvedených eventualít, pre ktoré by bol odôvodnený záver, že žiadosti cudzincov boli podané včas, pred uplynutím doby platnosti pobytu, ale k ich prijatiu došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu až nasledujúci deň, nemôže byť vylúčená aplikácia ustanovenia § 27 odsek 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14.01.2010, v zmysle ktorého povolenie na prechodný pobyt sa až do rozhodnutia o žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt považuje za platné.

V kontexte uvedeného bolo potom potrebné vyhodnocovať aj prípadné udelenie ústneho pokynu obžalovaného adresovaného podriadeným príslušníkom PZ, v zmysle ktorého sa mali zistené nedostatky riešiť v prospech žiadateľov, ktorý vzniknutý stav nezapríčinili. Takéto konanie, bez ďalšieho, v nijakom smere nemôže zakladať trestnoprávnu zodpovednosť v tom smere, že by ho bolo možné subsumovať pod skutkovú podstatu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona. V danom prípade sa môže uvažovať iba o zodpovednosti obžalovaného za činnosť a riadenie oddelenia cudzineckej polície a konkrétne plnenie úloh zo strany jemu podriadených príslušníkov PZ z titulu jeho funkcie.

Okrem toho, súd mal za to, že nebolo dokázané ani to, že by obžalovaný v konkrétnej veci skutočne dal taký ústny pokyn na prijatie žiadostí podaných, po uplynutí doby povolenia na prechodný pobyt, ako mu to bolo obžalobou kladené za vinu, v zmysle popisu skutku. Z vykonaného dokazovania nebolo zrejmé, ako bola skutočnosť, že by predmetné žiadosti mali byť prijaté po uplynutí uvedenej doby, obžalovanému ako riaditeľovi oddelenia cudzineckej polície prezentovaná, za akých okolností a ako sa konkrétne k tejto skutočnosti mal vyjadriť. Jediným svedkom, ktorý sa v tomto smere priamo vyjadril, bola svedkyňa B., ktorá však uviedla, že zo strany obžalovaného malo ísť o odporúčenie, ktoré však ona brala tak, že v zmysle takéhoto odporúčania má žiadosť spracovať. Pritom z jej výpovede tiež vyplýva, že mala vedomosť o tom, ako v takýchto prípadoch postupovať a pokiaľ by skutočne išlo o taký spôsob konania obžalovaného, ako je uvedený v obžalobe, bolo jej povinnosťou postupovať podľa § 48 odsek 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom do 31.03.2010, v zmysle ktorého ak sa policajt domnieva, že rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, je povinný na to nadriadeného upozorniť. Ak nadriadený trvá na splnení rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho policajtovi písomne potvrdiť a policajt je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Policajt je povinný odoprieť splnenie rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu nadriadeného, ak by jeho splnením spáchal trestný čin; túto skutočnosť oznámi bezodkladne vyššiemu nadriadenému.

Menovaná svedkyňa uvedeným spôsobom nepostupovala, hoci z výpovedí svedkyne W. a svedka W.. L. vyplynulo, že podľa toho, ako ju poznajú, by bolo možné sa domnievať, že by tak postupovať mohla a mala. V súvislosti s jej výpoveďou možno vysloviť aj pochybnosť o správnom reprodukovaní ňou vnímaných skutočností, a to predovšetkým z hľadiska jej vyjadrenia v prípravnom konaní pri výsluchu 04.06.2014 v časti, ktorá bola prečítaná pri odstraňovaní rozporov postupom podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku. V jej rámci sa na jednej strane menovaná svedkyňa s istotou vyjadrila, že obžalovaný výslovne uviedol, že Thajčankám vyhovejú, na strane druhej nevedela uviesť, či v súvislosti s týmito cudzinkami išla za obžalovaným ona osobne, alebo svedkyňa W., prípadne obe spolu. Ak si teda nepamätá, či za obžalovaným išla ona osobne, je možné mať dôvodnú pochybnosť o tom, či táto svedkyňa môže s istotou tvrdiť, ako sa obžalovaný v súvislosti s týmito cudzinkami vyjadril, resp. či sa takto mal vyjadriť práve k nim. V tejto súvislosti možno poukázať na jej výpoveď na hlavnom pojednávaní, kde ohľadne daného vyjadrenia obžalovaného uviedla úplne iný príklad (prípady študentov) a ku konkrétnym cudzincom z Thajského kráľovstva sa priamo vyjadriť nevedela. Pritom išlo o výpoveď uskutočnenú na hlavnom pojednávaní, iba jeden rok po tom, čo o danej skutočnosti vypovedala v prípravnom konaní, kde si aj s odstupom času piatich rokov na danú okolnosť s istotou pamätala. Vzhľadom na iné, z obsahu spisu vyplývajúce skutočnosti (na ktoré sa aj obhajoba snažila v priebehu dokazovania poukázať), tu vyvstala otázka o korektnom (mierne povedané) spôsobe vedenia výsluchu vyšetrovateľom. V tomto smere poukázal aj na zarážajúci fakt, že k výsluchu svedkov, viazaných mlčanlivosťou, došlo opakovane a vo väčšine prípadov predtým, ako boli mlčanlivosti ministrom vnútra SR zbavení. Vzhľadom na meritorne rozhodnutie súd nepovažoval za potrebné tieto skutočnosti bližšie rozoberať s výnimkou konštatovania, že súd na žiaden z výsluchov svedkov uskutočnených v prípravnom konaní pred zbavením mlčanlivosti (v prípadoch, kde bolo zbavenie mlčanlivosti dôvodné), t. j. nezákonné výsluchy, neprihliadal a v tomto smere ich nepreniesol na hlavné pojednávanie ani pri odstraňovaní rozporov.

Vo vzťahu k tej časti výpovede svedkyne B., kde poukázala na snahu o antidatovanie zápisov do protokolu registratúrnych záznamov, súd poukázal na skutočnosti vyplývajúce z výpovede viacerých, vo veci vypočutých svedkov, ktorí zhodne uviedli, že oneskorené zapisovanie prijatých žiadostí do

tohto protokolu nebolo žiadnou výnimkou, pričom chronologický zápis skôr prijatých žiadostí nemusel zodpovedať celkovému poradiu prijatých žiadostí.

Ohľadne skutočností uvedených svedkyňou W. súd poznamenal, že táto síce uviedla, že žiadosti prijala na pokyn obžalovaného, ako riaditeľa oddelenia cudzineckej polície, avšak vzápätí dodala, že inak si to nevie vysvetliť. Nepochybne ide o tak nejednoznačné vyjadrenie, ktoré nemôže smerovať k uznaniu viny obžalovaného. Okrem toho takéto vyjadrenie nevyvracia možnosť podania žiadosti pred uplynutím doby platnosti povolenia na prechodný pobyt, z dôvodov prezentovaných na inom mieste odôvodnenia rozsudku, čo pripustila sama svedkyňa.

V kontexte prezentovaných do úvahy prichádzajúcich alternatív, ohľadne spôsobu manipulácie a vybavovania žiadostí cudziniiek uvedených v obžalobe, za potrebné považoval súd posudzovať aj výpoveď svedka W. L., ktorý uviedol, že úlohy k žiadosťiam dával hneď v deň ich prijatia, ako aj vo veci vykonané listinné dôkazy. Ak ako možné pripustil, že k podaniu jednotlivých žiadostí došlo napríklad 12.06.2009, ale z už uvedených dôvodov k ich prijatiu došlo až 15.06.2009 (rozdiel jedného pracovného dňa), je logickým aj vyjadrenie menovaného svedka, ako aj údaje uvedené v protokole registratúrnych záznamov, resp. vo výpise zo systému ECU ohľadne nemennosti záznamov v evidenciách, na ktoré poukazoval prokurátor, ktoré nie sú spôsobilé možnosť včasného podania žiadostí vylúčiť. Ak sa totiž žiadosti zaevidovali a prijali až v deň 15.06.2009, logicky mohli byť aj jednotlivé úlohy svedkom W. L. zadané v tento deň a v rovnaký deň boli vykonané aj jednotlivé záznamy a lustrácie. Z tohto aspektu teda ani nemožnosť zmeny dátumu podania žiadosti po jej zaevidovaní v informačnom systéme ECU nemôže zakladať iné hodnotenie dôkazov (v ich vzájomných súvislostiach), v smere uznania viny obžalovaného.

Pokiaľ ide o dodatky k nájomným zmluvám súd uviedol, že nebol produkovaný žiaden nespochybniteľný dôkaz, ktorý by preukazoval vedomosť obžalovaného o ich existencii a dátume ich podpisu v čase vyhodnocovania žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt a ich schvaľovania, a to bez ohľadu na to, či o tom vedieť mal a mohol. Úvahy o tom, či druhé dodatky boli doložené ešte pred schválením predmetných žiadostí s nesprávne uvedeným dátumom, napríklad v dôsledku chyby v písaní, alebo boli do spisu založené dodatočne, v snahe spätne odstraňovať nesprávny postup pri vybavovaní žiadostí, sa pohybujú v rovine dohadov a špekulácií, ktoré nie sú spôsobilé ísť na vrub obžalovaného. V tomto smere súd za relevantnú nemohol považovať ani výpoveď svedkyne B., ktorá síce uviedla, že videla obžalovaného, ako vkladá do nejakého spisu určité doklady, avšak nevedela s istotou uviesť, či išlo o spisy týkajúce sa cudziniiek z Thajska, resp. tých cudziniiek, ktoré sú uvedené v obžalobe. Jej vyjadrenie považoval súd len ničím nepodloženou domnienkou. Poznamenal, že v podmienkach daného oddelenia cudzineckej polície mal k spisom prístup každý, pričom svedok V. W. uviedol, že niekedy dochádzalo k tomu, že niektoré dokumenty boli zo strany podriadených príslušníkov založené do spisu bez toho, aby sa takáto skutočnosť poznamenala napríklad do zberného hárku. Ako vyplynulo z výpovedí niektorých svedkov, v prípade zistenia nedostatkov v predložených dokladoch, boli cudzinci (splnomocnené osoby) niekedy telefonicky vyzvaní na ich doplnenie a následne došlo k založeniu týchto dokladov do spisu. Už niekoľkokrát spomenutý stav na tomto oddelení nevyklučuje, že k ich založeniu mohlo dôjsť spôsobom odporujúcim správne úradnému postupu.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti súd potom považoval za možné akceptovať argumentáciu obžalovaného z toho hľadiska, že vzhľadom na rozmanitosť jeho povinností pri riadení oddelenia cudzineckej polície, nebolo v jeho fyzických možnostiach kontrolovať každú jednotlivú žiadosť podrobne, ale pri ich schvaľovaní vychádzal z jej vyhodnotenia spracovateľom a stanoviska vedúceho zmeny. Toto jeho obhajobné tvrdenie má oporu aj vo výpovedi jeho zástupcu V. W., ktorý sa vyjadril v podstate rovnako.

Súd konštatoval, že v danom prípade absentuje akýkoľvek dôkaz o možnom motíve obžalovaného, pre ktorý by mal konať tak, ako je mu to v obžalobe kladené za vinu. V nijakom smere nie je zrejmé, čo malo obžalovaného viesť k zadováženiu neoprávneného prospechu pre občanov z Thajského kráľovstva. Naopak, vychádzajúc z do úvahy prichádzajúceho záveru, že títo cudzinci podali žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt včas, Trestným zákonom predpokladaný znak skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, v podobe úmyslu zadovážiť pre iného neoprávnený prospech, absentuje úplne. V tomto smere súd len zdôraznil, že nepreukázanie podania žiadostí, po uplynutí doby povolenia na prechodný pobyt, je primárne otázkou skutkovou.

V zmysle vyššie uvedeného nemal súd primárne za preukázané viaceré skutkové okolnosti, nie právne, čoho logickým dôsledkom musel byť ustálený dôvod pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov dňa 25.02.2016, priamo do zápisnice z hlavného pojednávania, t.j. v zákonom stanovenej lehote, ktoré aj samostatným podaním zo dňa 27.06.2016, doručeným prvostupňovému súdu 08.07.2016, doplnil písomným odôvodnením odvolania, v ktorom uviedol, že z hľadiska oslobodenia obžalovaného spod obžaloby považoval súd za rozhodujúce to, že nebolo dokázané, že občania Thajského kráľovstva uvedení v obžalobe, sa mali zdržiavať na území Slovenskej republiky neoprávnene a to dňa 15.06.2009, kedy mali byť prijaté ich žiadosti o predĺženie povolenia na prechodný pobyt. V ďalšej časti svojho rozhodnutia súd pripúšťa skutočnosť, že v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia a priestorového vybavenia na oddelení cudzineckej polície sa mohlo stať, že žiadosti občanov Thajského kráľovstva o predĺženie povolenia na prechodný pobyt za účelom zamestnania, boli podané včas, t.j. ešte pred dátumom 14.06.2009, dokedy mali platné povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, avšak z dôvodu pracovnej zaťaženia a v spojení s nesprávnym úradným postupom mohlo dôjsť k zašantročeniu a teda k nezaevidovaniu predmetných žiadostí, čo nakoniec odôvodňuje oneskorenú protokoláciu týchto žiadostí do protokolu, registratúrnych záznamov a zároveň aj oneskorenú lustráciu cudzinca. Rovnako konštatuje, že nebolo v rámci súdneho konania dokázané, že obžalovaný dal skutočne v konkrétnej veci ústny pokyn na prijatie žiadosti skutočnosti, mali byť podané po uplynutí lehoty platnosti predchádzajúceho povolenia.

Čo sa týka možnosti zašantročenia spisového materiálu, ktorého obsahom mali byť žiadosti jednotlivých cudzincov o udelenie povolenia na prechodný pobyt, čím by sa odôvodnil postup jednotlivých zamestnancov oddelenia cudzineckej polície ohľadom zmeny dátumu na jednotlivých žiadostiach cudzincov, považoval odvolateľ za potrebné uviesť, že pripustenie takejto možnosti nemá celkom oporu vo vykonanom dokazovaní. Z obsahu výpovede svedkyne Y. V., ktorá pracovala na oddelení cudzineckej polície v Bratislave vyplýva, že v žiadostiach jednotlivých cudzincov o udelenie povolenia na prechodný pobyt bol poriadok, pričom sa nestalo, že by došlo k strate, resp. zapatrošeniu žiadosti alebo spisu. Rovnako aj tvrdenie súdu o tom, že nebolo preukázané, aby žiadatelia, občania Thajského kráľovstva, sa mali dňa 15.06.2009, teda kedy mali byť prijaté žiadosti, zdržiavať na území Slovenskej republiky neoprávnene, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Nakoľko z obsahu jednotlivých výpisov z informačného systému, ktoré sa týkajú občanov Thajského kráľovstva, ako žiadateľov o predĺženie lehoty povolenia na prechodný pobyt vyplýva, že tieto osoby podali žiadosť po uplynutí lehoty platnosti predchádzajúceho povolenia na prechodný pobyt. Podľa § 28 písm. c/ Zák. č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, povolenie na pobyt zanikne, ak cudzincovi sa skončila platnosť povolenia na prechodný pobyt. Berúc do úvahy vyššie uvedené uviedol, že občania Thajského kráľovstva sa v čase podania žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt zdržiavali na území SR nezákonne a mali byť administratívne vyhostení. Čo sa týka skutočností vnímania pokynov zo strany obžalovaného, ktoré adresoval svojim podriadeným, z obsahu výpovedí jednotlivých svedkov, Y. V. a W. B., jednoznačne vyplýva, že pokyny, ktoré im vydal obžalovaný ohľadom spôsobu vybavenia jednotlivých žiadostí o udelenie povolenia na prechodný pobyt, vnímali ako záväzný pokyn a podľa toho pokynu aj vybavili konkrétnu žiadosť. V kontexte vyššie uvádzaných skutočností, ktoré sú obsahom napadnutého súdneho rozhodnutia, považoval za nevyhnutné poukázať aj na skutočnosť, z ktorých je zrejme, že žiadosti piatich cudzincov boli podané po uplynutí lehoty predchádzajúceho povolenia na prechodný pobyt. Svedkyňa W. B. potvrdila, že lustrácia cudzinca sa vykonávala zakaždým, keď prišiel na oddelenie niečo vybavovať. Čo sa týka zápisu jednotlivých žiadostí cudzincov do protokolu registratúrnych záznamov, konkretizovaných v obžalobe prokurátora ohľadom udelenia povolenia na prechodný pobyt, svedkyňa potvrdila, že na pokyn obžalovaného antidatavala prijatie týchto žiadostí tak, aby bolo zrejme, že tieto boli podané ešte v čase, keď sa zdržiavali na území Slovenska oprávnené. Takisto potvrdila, že v deň podania žiadosti vykonala aj lustráciu v príslušných informačných systémoch, čo znamená, že lustrácia sa nevykonávala v čase vybavovania predmetných žiadostí, ale v deň ich podania. Rovnako aj z obsahu výpovede svedkyne O. W. vyplýva, že lustrácia v systéme vykonávala v deň prijatia žiadosti a rovnako aj v ten istý deň bolo potrebné vykonať zaprotokolovanie tejto žiadosti. V prípade, že z dôvodu enormného nápadu žiadostí nebolo možné vykonať ich zaprotokolovanie do protokolu registratúrnych záznamov, nechalo sa voľné miesto v tomto protokole a zápis sa vykonal najbližší pracovný deň, nebolo potrebné antidatavať dátum prijatia žiadosti, pretože podľa počtu žiadostí,

ktoré sa nestihli zaprotokolovať, sa v tom istom počte nechali aj voľné miesta v protokole registratúrnych záznamov. Potom, čo svedkyňa nahliadla do jednotlivých žiadostí cudzincov Thajského kráľovstva jednoznačne potvrdila, že tieto žiadosti prijala na ďalšie konanie, hoci boli podané po lehote platnosti predchádzajúceho povolenia a konala tak na základe pokynu obžalovaného, ktorý bol v tom čase riaditeľom oddelenia cudzineckej polície. Okamih lustrácie jednotlivých žiadostí je evidentný aj z obsahu výpovede svedkyne Q. L., ktorá potvrdila, že lustrácia v systéme sa vykonávala v deň, keď bol cudzinec na oddelení za účelom podania žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Ohľadom okamihu prijatia žiadosti, považoval za potrebné poukázať aj na výpoveď svedka V. L., ktorý v roku 2009 vykonal funkciu vedúceho zmeny na oddelení cudzineckej polície. Tento, po tom čo mu boli v konaní pred súdom predložené žiadosti piatich občanov Thajského kráľovstva potvrdil, že on zadával úlohy k týmto žiadostiam, ktoré vždy zadával v deň prijatia žiadosti. Podľa dátumu, kedy boli uvedeným svedkom zadané úlohy k žiadosti, je zrejmé, že tieto boli podané po uplynutí lehoty platnosti povolenia na prechodný pobyt. Aj tento svedok potvrdil, že lustrácia sa vykonávala vždy, keď sa cudzinec, ako žiadateľ, dostavil na oddelenie cudzineckej polície za účelom podania žiadosti. Po prezretí týchto žiadostí svedok potvrdil, že v čase podania týchto žiadostí sa občania Thajského kráľovstva zdržiavali na území Slovenska nelegálne. Z uvedených skutočností je zrejmé, že títo piati občania Thajského kráľovstva sa zdržiavali na území Slovenska, v čase podania žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt nelegálne, mali byť administratívne vyhostení, pričom na základe pokynu, ktorý vydal obžalovaný svojim podriadeným, boli tieto žiadosti po vykonaní antidatovania prijaté, ako včas podané a následne bolo týmto žiadostiam vyhovieť aj napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na takýto postup. Preto navrhol odvolaciemu krajskému súdu, aby postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok, pretože sa prvostupňový súd dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný W. G. M. ani sám, ani prostredníctvom svojho obhajcu, nevyjadril, ale Krajskému súdu v Bratislave dňa 10.08.2016, prostredníctvom zvoleného obhajcu, doručil žiadosť, aby odvolací súd podal návrh na konanie pred Ústavným súdom SR v zmysle článku 130 ods. 1 písm. d/ Ústavy SR, vo veci neústavnosti a nezákonnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR a to z dôvodov, že od 22.07.2013 bol nezákonne trestne stíhaný na základe uznesenia o vznesení obvinenia vydaného nezákonným a neústavným štátnym orgánom SR - špecializovaným tímom Úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR pod ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013 a nezákonným priamym zásahom Ministra vnútra SR, ktorý bez zákonného zmocnenia, v rozpore s trestným poriadkom, ako politik zriadil na vyšetrovanie jeho trestnej veci špecializovaný tím. Okresný súd Bratislava I ho v predmetnej veci spod obžaloby oslobodil, na druhej strane sa vôbec nezaoberal so všetkými jeho námietkami skutkového a právneho významu prednesenými počas prebiehajúceho konania, najmä práve argumentáciou nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR. Ústavný súd uznesením I. ÚS 417/2016-12 zo dňa 15.06.2016 jeho sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu, pričom mimo iného uviedol, že o neústavnosti a nezákonnosti inšpekčnej služby by mohol konať iba v prípade, ak by takýto návrh podal v zmysle článku 130 odsek 1 písm. d/ Ústavy Krajský súd v Bratislave.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov navrhol jeho odvolaniu v plnom rozsahu vyhovieť, plne sa pridržiaval svojich písomných dôvodov odvolania, navyše dodal, že samotné rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za nezákonné aj z ďalších skutkových a právnych dôvodov. Prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že jednotliví svedkovia neboli zbavení mlčanlivosti Ministrom vnútra SR a preto v tejto súvislosti zamietol návrh prokurátora na prečítanie týchto svedeckých výpovedí, ako aj na možnosť odstraňovania rozporov vo výpovediach týchto svedkov. Prvostupňový súd v tomto kontexte nedal dostatočnú odpoveď, prečo zamietol návrh na vykonanie týchto dôkazov, ale iba v krátkosti poukázal, že títo neboli zbavení mlčanlivosti zo strany Ministra vnútra SR. Súd na žiaden z výsluchov svedkov, uskutočnených v prípravnom konaní, pred zbavením mlčanlivosti neprihliadol, teda z dôvodu, že išlo o nezákonné výsluchy. V tomto smere považuje argumentáciu súdu za arbitrárnu, opiera sa pri tom o konštantnú judikatúru štrasburských orgánov, v zmysle ktorej súd nie je povinný dať odpoveď na otázku účastníka konania, avšak jeho povinnosťou bolo dať odpoveď na podstatnú otázku, ohľadom neprípustnosti vykonania tohto dôkazu. Poukazujúc na uvedené, vrátane tých skutočností, ktoré uvádzal v podanom odvolaní, navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok, pretože prvostupňový

súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K písomnej žiadosti obžalovaného, ktorú podal prostredníctvom svojho obhajcu na Krajský súd v Bratislave, vzťahujúcu sa na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, prokurátor postup odvolacieho súdu ponechal na jeho rozhodnutí. Poukázal však na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom stanovisku vyslovil názor, že inšpekcia Ministerstva vnútra a jej postup v trestnom konaní je v súlade so zákonom a jeho toho názoru, že odvolací súd by mal rešpektovať toto stanovisko.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa stotožňuje s prvostupňovým rozsudkom a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil. Poukázal však na významnú skutočnosť, keďže ide o kľúčový argument, keď ťažiskovým bodom obžaloby je tvrdenie, že menovaní cudzinci sa zdržiavali na území Slovenska nezákonne, pričom okresný súd sa s touto otázkou vysporiadal, avšak s týmto jeho odôvodnením na strane 21 sa nestotožňuje. Ide o moment, doba a lehota, po ktorú mali cudzinci povolený pobyt a vzhľadom k tomu, že posledný deň lehoty pripadol na deň pracovného pokoja 14.06.2009, v zmysle zákona o pobyte cudzincov, ktorý poukazuje na správny poriadok, ak pripadá posledný deň lehoty na deň pracovného pokoja, policajný orgán bol povinný prijať takúto žiadosť a podľa správneho poriadku mal prijať takúto žiadosť nasledujúci prvý pracovný deň, čím bola dodržaná lehota na podanie žiadosti. Poukázal tak na nesprávnosť názoru prokurátora v obžalobe a nezákonnosť celého trestného konania, ktoré sa viedlo proti obžalovanému, pre protiústavnosť špecializovaného vyšetrovacieho tímu.

Obžalovaný W.. G. M. sa pridržiaval prednesu návrhu svojho obhajcu a uviedol, že je nevinný.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov nie je dôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. Tr. por.

Krajský súd v Bratislave postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku senátu Okresného súdu Bratislava I podala procesná strana na to oprávnená (§ 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por.), proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone (§ 309 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V zmysle 12. odseku toho istého zákonného ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykoval dôkladné dokazovanie jednak výsluchom obžalovaného W.. G. M., vykonal výsluchy svedkov Michaely B., G. O., R.. N. F., X. Z., R.. O. B., X. O., Y. V., Q. L., W.. W. B., V.. B. G., V.. O. W., W. X., Bc. B. K., W.. V. L., za splnenia

podmienok § 263 ods. 1 Tr. por. prečítal svedecké výpovede z prípravného konania svedkyne Khamyod D., R. D., B. G. a oboznámil aj listinné dôkazy vzťahujúce sa k predmetnej trestnej veci.

Pri plnení revíznej povinnosti tak odvolací súd zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo odrazom prípravného konania, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por., podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke rozhodovania o vine, resp. nevine. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu, na tieto odkazuje bez potreby ďalšieho opakovania.

Súd prvého stupňa vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť. Odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody na opakovanie vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania).

K odvolacím dôvodom prokurátora uvádza, že výpoveď svedkyne Lenky V., na ktorú prokurátor poukazuje v tom smere, že sa vyjadřila, že v žiadostiach jednotlivých cudzincov o udelenie povolenia na prechodný pobyt bol poriadok, pričom sa nestalo, aby došlo k strate, resp. „zapatrošeniu“ žiadosti alebo spisu, v tomto smere treba poukázať na obsah jej výpovede z hlavného pojednávania, keď popisovala, že v inkriminovanom období prijímala žiadosti na pobyt od cudzincov, ktoré aj spracovávala aj vyhodnocovala, že tieto žiadosti sa dávali na kopy a vedúci smeny rozdeľoval spisy medzi spracovateľov. Pripustila, že sa stávalo, že sa spisy „zapatrošili“, ale potom sa našli, ako aj, že v rámci žartu sa vyskytovali prípady, keď bola žiadosť opatrená nesprávnou dátumovou pečiatkou, ktorú jej mohol niektorý z kolegov pretočiť. Po prijatí žiadosti vystavovali cudzincovi potvrdenie o prijatí žiadosti, ale mohlo sa nedopatrením stať, že nedostal potvrdenie a to vtedy, keď mali veľa stránok cudzincov. Tento problém potom riešila s nadriadeným riaditeľom. V období, keď bol veľký nápor cudzincov a bolo málo policajtov, riaditeľ im pomáhal a žiadosti vybavoval s nimi. Videla na nejakých žiadostiach, že tam bola pečiatka od riaditeľa, ale kde ich prijímal, to nevedela. Nebolo povinnosťou, aby sa tzv. časenky automaticky priložili k žiadosti cudzinca. Stávalo sa, že tieto neboli k žiadostiam pripnuté. Z obsahu jednotlivých výpisov z informačného systému, ktoré sa týkali občanov Thajského kráľovstva, ako žiadateľov o predĺženie lehoty povolenia na prechodný pobyt, vzhľadom na výpovede svedkov, ktorí uvádzali, ako boli vykonané lustrácie, nie je možné jednoznačne ustáliť, že títo podali žiadosti po uplynutí lehoty platnosti predchádzajúceho povolenia. Takisto nie je možné z vykonaného dokazovania konštatovať, na základe výpovede Y. V. a W. B., že by im dal obžalovaný výslovný pokyn ohľadom spôsobu vybavenia jednotlivých žiadostí o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Hlavne z výpovede svedkyne B. na hlavnom pojednávaní vyplýva, že v prípade, ak sa vyskytli v práci nejaké problémy, vedúci smeny alebo riaditeľ im dával iba odporúčanie, ako vo veci postupovať. Dokonca potvrdila, že na oddelení sa často stávalo, že sa nemohli nejaké spisy nájsť. Ostali zamknuté v nejakej kancelárii alebo zapadnuté za stolíkom. Z výpovede tejto svedkyne vôbec nevyplýva, že by na pokyn obžalovaného antidatovala dátum prijatia sporných žiadostí o udelenie súhlasu na predĺženie pobytu ani to, že by tieto žiadosti boli podané po uplynutí lehoty povolenia na prechodný pobyt. Takisto svedkyňa W. B. na hlavnom pojednávaní pripustila, že aj predmetné žiadosti občanov Thajska mohli byť na cudzineckej polícii prijaté aj 10.06.2009. Taktiež pripustila, že sa stávalo, že sa „zapatrošili“ žiadosti, ktoré ešte neboli zaprotokolované a že takéto prípady neboli výnimkou. Pokiaľ ide o tzv. časenky, tieto sa k žiadosti nepripínali, mohol to byť aj lístoček tri dni starý, pričom pripnúť ho mohol hocikto, mohol to byť človek, ktorý žiadosť prijal alebo aj spracovateľ, tým pádom by bol na časenke iný dátum, ako dátum na žiadosti podania. Takisto svedkyňa Q. L., na ktorej výpoveď prokurátor poukázal v odvolaní, na hlavnom pojednávaní uviedla, že protokolovalo sa podľa toho, ako sa dohodli v rámci smeny alebo podľa pokynu vedúceho smeny, v prípade ako im to časovo vyhovovalo. Raz sa protokolovali žiadosti hneď ako boli prijaté, inokedy, keď bolo veľmi málo času a bolo veľa stránok, tak sa žiadosti dávali na kopy a potom

zaevidoval spis, ten, kto mal čas alebo kto bol určený vedúcim. Stávalo sa, že sa niektoré žiadosti o pobyt zaprotokolovali aj o niekoľko dní, napríklad aj z toho dôvodu, že pracovali len dva dni, potom mali dva dni voľno a zistilo sa, že žiadosť o pobyt nie je zaprotokolovaná a bola zaprotokolovaná s oneskorením niekoľkých dní. Takisto sa stávalo, že aj na pečiatkach bol iný dátum, ktorý sa následne prepisoval perom. Ku chybám dochádzalo aj z nadmernej zaťaženia pracoviska. Čo sa týka občaniek Thajska, spisy boli jednoduché, bezproblémové, lustrácia sa vykonávala hneď v deň podania žiadosti alebo dodatočne, keď sa spracovával spis, keď sa zistilo, že chýba nejaká listina. Žiadosť, aby konkrétneho cudzinca vybavila, od riaditeľa priamo nikdy nedostala. Ak by podal cudzinec žiadosť po uplynutí doby povolenia na pobyt, táto by nebola prijatá a nikdy jej nedal žiadny nadriadený pokyn, aby v takomto prípade žiadosť prijala. Takisto argumentácia odvolateľa ohľadom výpovede svedka W. V. L., ktorý mal svojou výpoveďou usvedčovať obžalovaného, nie je odrazom výpovede tohoto svedka, ktorú učinil na hlavnom pojednávaní. Z jeho výpovede nevyplýva, že by žiadosť občanov Thajska o predĺženie pobytu, by bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty.

K argumentácii prokurátora, že prvostupňový súd mu neumožnil na hlavnom pojednávaní prečítať svedecké výpovede z prípravného konania a odstraňovať rozpory vo výpovediach týchto svedkov a takýto návrh mu bol súdom zamietnutý s odôvodnením, že svedkovia pred výsluchom v prípravnom konaní neboli zbavení mlčanlivosti a že takýto postup považoval za arbitrárny je potrebné uviesť, že v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. je možné prečítať skoršiu svedeckú výpoveď z prípravného konania, v prípade, ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach, ale táto skoršia výpoveď svedka môže byť prečítaná, len ak bola vykonaná v súlade so zákonom. V danom prípade však výsluchy svedkov v prípravnom konaní, na ktoré poukázal prokurátor, neboli vykonané v súlade so zákonom a procesným spôsobom, nakoľko uvedení svedkovia neboli pred svojim výsluchom zbavení mlčanlivosti tak, ako to vyžaduje zákon, konkrétne Zákon o policajnom zbore, v zmysle ktorého, § 80 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, menovaní svedkovia boli zbavení mlčanlivosti Ministrom vnútra Slovenskej republiky až 14.05.2014 pod sp. zn. SITB-0B4-2014/001262-004 na č.l. 242-244 (svedkovia Y. V., Q. L., W. X., O. W., W. W. B., Bc. X. O., W. B., W. V. L., Bc. B. K.). Následne bol zbavený mlčanlivosti dňa 18.06.2014 pod sp. zn. SITB-0B4-2014/001363-004 JUDr. O. W.. Z dôvodu, že všetci uvedení svedkovia boli vypočutí v procesnom postavení svedka v predmetnej trestnej veci ešte pred dátumom, kedy boli zbavení mlčanlivosti, nebol dodržaný procesný postup pri ich výsluchu a preto tieto ich výsluchy neboli vykonané v súlade so zákonom, nebolo možné preto ani postupovať podľa § 264 ods. 1 Tr. por., čoho sa dožadoval prokurátor a správne na tieto výsluchy svedkov z prípravného konania prvostupňový súd ani neprihliadal.

Aj z týchto dôvodov krajský súd dospel k názoru, že odvolacie námietky prokurátora týkajúce sa nesprávneho postupu okresného súdu pri vykonaní (resp. nevykonaní uvedených dôkazov, nie sú dôvodné. Trestný poriadok zreteľne ustanovuje podmienky, za splnenia ktorých možno vykonávať v nich uvedené úkony, rovnako ako aj to, že Trestný poriadok v ustanovení § 119 jednoznačne vylučuje použitie dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Je tomu tak preto, aby boli dodržané základné práva občanov garantované ústavou a dohovorom. Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada stíhania len zo zákonných dôvodov. Táto zásada nadväzuje na hmotnoprávnu zásadu nullum crimen sine lege (žiadny trestný čin bez zákona), ktorá je upravená v čl. 49 ústavy a v čl. 39 Listiny základných práv a slobôd. Napriek tomu, že jednotlivé zásady trestného konania sú rovnocenné, zásada stíhania len zo základných dôvodov je primárnou a jednou z najdôležitejších zásad trestného konania, od ktorej sa odvíjajú ostatné zásady trestného konania. Preto aj vo vzťahu k účelu trestného konania, ktorý je uvedený v § 1 (náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov) tento účel nemožno nadradiť zásade stíhania len zo zákonných dôvodov. Napokon aj uskutočnenie spravodlivého procesu je neoddeliteľnou súčasťou účelu trestného konania. Inak by to mohlo viesť k snahe zistiť pravdu za každú cenu, bez ohľadu na porušenie zákona, čo je neprípustné. Porušenie zásady stíhania zo zákonných dôvodov je podstatnou chybou v dokazovaní a má za následok, že taký dôkaz je absolútne neúčinný a nemožno naň v konaní a pri rozhodovaní prihliadať.

Návrh obžalovaného W. G. M., ktorý doručil odvolaciemu súdu dňa 10.08.2016 prostredníctvom splnomocneného obhajcu o podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, odvolací Krajský súd Bratislava zamietol a to z nasledovných dôvodov. Obsahom tohto návrhu (žiadosti) bolo, aby odvolací súd prerušil konanie a sám inicioval podanie na Ústavný súd

Slovenskej republiky podľa článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 131 písm. d/ vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nakoľko obžalovaný Mgr. G. M. od 22.07.2013 bol nezákonne trestne stíhaný na základe uznesenia o vznesení obvinenia vydaného nezákonným a neústavným štátnym orgánom Slovenskej republiky špecializovaným tímom úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a nezákonným priamym zásahom Ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorý bez zákonného zmocnenia a v rozpore s Trestným poriadkom, ako politik zriadil na vyšetrovanie predmetnej trestnej veci špecializovaný tím.

Skutočnosť, že by zriadil Minister vnútra Slovenskej republiky špecializovaný vyšetrovací tím v predmetnej trestnej veci, nevyplýva z listinných dôkazov a takéto rozhodnutie nie je ani súčasťou vyšetrovacieho spisu. V ďalšej časti návrhu namietal samotnú inšpekciu ministra vnútra, ako nezákonného štátneho orgánu, ktorý je vyňatý z policajného zboru. K tejto argumentácii odvolací súd poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zaujal k zákonnosti inšpekčnej služby ministerstva vnútra, vzhľadom na rozdielnu rozhodovaciu činnosť súdov. Zjednocovacie stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015 k otázke zákonnosti, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku, konštatuje, že tento orgán je v súlade so zákonom a vyšetrovateľ policajného zboru služobne zaradený do inšpekčnej služby je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. a poverený príslušník policajného zboru služobne zaradený do inšpekčnej služby je policajtom v zmysle § 8 ods. 10 písm. c/ Tr. por. Odvolací krajský súd je preto viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom zjednocovacom stanovisku Najvyšší súd Slovenskej republiky a preto aj návrh na podanie návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky zamietol.

K námietke, ktorú predniesol obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s kľúčovým argumentom tvrdenia obžaloby, že menovaní cudzinci sa zdržiavali na území Slovenskej republiky nezákonne, nakoľko títo mali povolený pobyt do 14.06.2009, čo bolo v deň pracovného pokoja v zmysle zákona o pobyte cudzincov, ktorý poukazuje na správny poriadok, ak pripadá posledný deň lehoty na deň pracovného pokoja a policajný orgán bol povinný prijať takúto žiadosť podľa správneho poriadku v nasledujúci prvý pracovný deň, čím bola dodržaná lehota na podanie žiadosti a tak poukazoval na nesprávnosť názoru prokurátora a celé nezákonné konanie, vedené proti obžalovanému, odvolací súd sa taktiež nestotožnil, nakoľko s uvedenou obhajobnou námietkou sa už prvostupňový súd vecne rozsiahlo a správne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku, s ktorou argumentáciou sa plne stotožnil a preto poukazuje na dôvody podrobne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

So všetkými aj vyššie naznačenými otázkami sa veľmi podrobne a správne vyporiadal už súd prvého stupňa, nakoľko tieto boli súčasťou jednak obhajobných prednesov obžalovaného a aj návrhov prokurátora v súdnom konaní, s ktorými sa dostatočným a výstižným spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd, ktorý všetky zákonne vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to aj použijúc zásadu in dubio pro reo, s ktorými úvahami sa odvolací súd plne stotožňuje a v podrobnostiach tak poukazuje na odôvodnenie prvostupňového rozsudku. Prvostupňový súd totiž správne po zákonne a úplne vykonanom dokazovaní, rešpektujúc tak aj kontradiktórnosť konania, jeho vyhodnotením dospel k záveru, že nebolo jednoznačne preukázané tvrdenie obžaloby, že sa stal skutok popísaný v obžalobe. V posudzovanom prípade aj podľa odvolacieho súdu neexistuje žiadny priamy dôkaz a už vôbec nie ucelená reťaz nepriamych dôkazov, ktorý by spojil tvrdenia obžaloby a neexistujú ani žiadne nepriame dôkazy, ktoré by tvorili ničím neprerušanú reťaz a ktoré by logicky nepripúšťali inú alternatívu ako tú, že by sa obžalovaný na mieste a spôsobom podľa obžalobného tvrdenia dopustil nezákonného konania, teda, že ako verejný činiteľ, v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

S poukazom aj na obhajobné tvrdenia obžalovaného počas celého konania, vykonanými dôkazmi sa ani podľa odvolacieho súdu nepodarilo, bez akýchkoľvek pochybností, preukázať tvrdenie obžaloby. Objektívne a aj reálne je možná aj verzia obžalobného tvrdenia, avšak verzia obžalovaného, akým spôsobom popisoval fungovanie a prácu na Oddelení cudzineckej polície PZ Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, podporená aj vykonaným dokazovaním na okresnom súde, nebola

vyvrátená. Prokuratúre sa teda nepodarilo preukázať, bez rozumných pochybností, že sa stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu, ktorý by naplňal pojmové znaky žalovaného prečinu.

Nakoľko podľa § 285 písm. a/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, správne preto okresný súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, pričom postupoval správne aj z pohľadu ustanovenia § 165 ods. 2 Tr. por.

Základné zásady trestného konania totiž vyžadujú, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine (aj treste) o jednoznačne zistené fakty. Tam, kde nemožno bezpečne určiť, ktorá z verzií skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť takú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného a oslobodiť ho spod podanej obžaloby. Len vysoký stupeň podozrenia totiž sám o sebe nemôže vytvoriť spoľahlivý a zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu, ktorý musí byť vždy výrazom ľudsky dosiahnuteľnej istoty.

Prokurátor v odvolaní v podstate namietal len hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom však odvolací súd práve tento výsledok okresného súdu si osvojuje pre jeho logiku a legálnosť. Z týchto dôvodov reálny dôvod pre vyhovie odvolaniu Krajského prokurátora Prešov nebol zistený, a preto v zmysle § 319 Tr. por. odvolací súd toto ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.